

A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISTERIUM MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI: LANDGRAF JÁNOS, ORSZ. HALÁSZATI FELÜGYELŐ
Budapest, V., Báthory-utca 19.KIADJA: DR. LENDL ADOLF, „A TERMÉSZET” MELLÉKLAPJAKÉNT
Budapest, II., Donáti-utca 7.

A „HALÁSZAT” előfizetési ára 3 korona — „A TERMÉSZET”-tel együtt 6 korona.

Döntés a halászati tilalmak ügyében.

Sok szó esik mostanában az általános halászati tilalomról, a melyet a jelentékenyebb folyóinkon már teljes számmal megalakult társulatok üzemtervükbe mindenhol bevettek; esik pedig ez a sok szó azért, mert eljutottunk végre odáig, hogy annak megtartására minden illetékes tényező teljes komolysággal törekszik.

Hát bizony ez a dolog némelyekre nagyon kényelmetlen lehet! Nem is sajnálják azután a hangulatot keltő szólamokat, mint »törvénytelenység«, »keresettől való megfosztás«, »éhenhaló halászok« stb. stb., a melyek mind a szíveket volnának hivatva megindítani. Meglehet, hogy erre alkalmasak is, de semmi esetre sem arra, hogy a maguk valóságában állítsák oda a tényeket tárgyilagos bírálat végett az érdeklődők elé.

Az általános tilalom lényegéről volt már alkalomunk e lapok 4. számában szólni. Azt bővebben fejtegetnünk felesleges. Egyébként nem is épen az általános tilalom a baja azoknak a panaszkodóknak, hanem egyáltalán a tilalom. Mert a könnyű szerrel ellenőrizhető általános tilalom révén kezdik először érezni, hogy van törvény is, a mely a szabad pusztításnak korlátokat vet.

Nagyon jól tudták ezt azok, a kik a halászati társulatok alakulásának szorgalmazásával igyekeztek megteremtteni azt a rendezett állapotot, a mely a rendszeres s okszerű munkálkodásnak nemcsak alapot ad, de annak eredményét is biztosítja. Nem is lepte meg őket a visszahatás azok részéről, a kik az új rendben semmi egyebet nem láttak, mint pillanatnyi hasznuk veszélyét. Arra is el lehetett mindenki készülvén, hogy nem mindennapi munkába fog majd kerülni az elfogultakat jobb meggyőződésre téríteni.

Egy váratlan dolog jött azonban a jobb ügy segítségére. Az érdekelték egy része nagyon is mérsélen, vagy mondjuk, tulságos buzgalommal esett neki az új rendszabályoknak, a mi azután a másik részt gondolkozóba ejtette. E gondolkozás követke-

tében kezdenek az eszmék tisztázódni a nagy közönség körében. Kezdik belátni, hogy a szigorúan végrehajtott törvény biztosítja a halászati jogtulajdonosnak a vízében rejlő tőkét, amely ilykép állandó, nem csökkenő kamatot hoz; megmenti a nemzeti vagyonnak egy számottevő részét: közvizeink halállományát s ily módon kertyékeresetet biztosít számos családnak, a közhalászoknak, a kik nemzedékről nemzedékre üzik ezt az iparágat. Ezzel szemben kezdik azt is belátni, hogy a törvény végrehajtása ellen csak annak van oka panaszkodni, a ki ma halász, de holnap már nem az; a kit csak az érdekel, hogy ma mit fog ki, de azzal nem törődik, hogy holnapra mi marad, szóval, a ki önző czéllal pillanatnyi haszon fejében ki akarja a vizeket zsarolni, pusztítani.

Igen jellemző világot vet erre az egész dologra a földművelésügyi m. kir. miniszter úrnak f. évi április hó 7-én 4392. sz. alatt kelt leirata s ennek előzményei. Az ügynek vélünk szolgálatot tenni, ha ezt az úton és mentől szélesebb körben tesszük ismertté.

A budapesti halászipartestület elnöke az összes magyarországi halászmesterek nevében kérvényt nyújtott be a földművelésügyi m. kir. miniszter úrhoz. Nem kevesebbet kértek, mint hogy a halászatról szóló 1888. évi XIX. t. cz.-nek a halászati tilalmakra vonatkozó 18. §-a a törvényből kihagyassék! Kérésük támogatására nagyon jellemző okokat hoznak fel, így különösen, hogy a törvény 18. §-ában foglalt tilalmak csak a folyókra vonatkoznak, »a tavakra pedig nem«. Hát ez nagy tévedés, mert tudvalévő, hogy csak a zárt vizek azok, a melyek ez alól az intézkedés alól kivételnek, már pedig a zárt víz fogalma korántsem azonos a tó fogalmával.

Egészben véve pedig nagyon keveset foglalkoznak a tilalmakkal magukkal, hanem a »folyószabályozás előmenetele«, mint minden bajuk forrása ellen emelik fel szavukat.

Ennek a kérvénynek támogatásául f. év márczius 3-án a »Bácskai Ujság« 9. száma egy a földművelési m. kir. miniszter úr ő nagyméltóságához intézett német nyelvű nyílt levelet közölt. Ez a nyílt levél azt fejtegeti, hogy a közeledő tilalmi időszak beálltával

Apatinban 4000 ember kereset nélkül marad s kénytelen lesz kivándorolni. Meg kell tehát a törvényt változtatni, a melyről ugyanaz a levél belátja: »dass von nationalökonomischen Standpunkte dasselbe gebracht werden musste« (»hogya azt nemzetgazdasági szempontból meg kellett hozni«) és miután reflektált arra, hogy a halászok méltányos kérelme — a melyről fentebb szoltunk — a minister úr asztalán fekszik, ismét azt mondja: »Die Schonzeit bei Fische soll und muss im Interesse des national-ökonomischen Standpunktes eingehalten werden« (a tilalmi időt a halaknál a nemzetgazdasági szempont érdekében szükséges s kell megtartani). Már, hogy az ilyen bevallások mikép egyeztethetők össze azzal az óhajjal, hogy a törvénynek a tilalmakra vonatkozó szakasza töröltessék, azt igazán nehéz megérteni!

A nyílt levél egyébként nem helyezkedik egészen erre a merev álláspontra. Azt helyesnek, de elegendőnek is véli — szakemberek állítása alapján — ha a Duna mentén egyes, ivásra alkalmas helyek vétenének a törvény szigorú tilalma alá.

Hát ez mind igen szép volna, ha a Dunán csak egy ember gazdálkodnék. Akkor talán törvényre se igen volna szükség. Mert igen könnyen belátná az illető, hogy ha irtja, pusztítja a halat, a magáét pusztítja s utóljára is ő maga fogja kárát látni az okszerűtlen gazdálkodásnak.

Tényleg nagyon másképp áll a dolog. Hogy mikép, azt igen jellemzően eseteli egy a »Bácskai Ujság« nyílt levelére a földművelésügyi m. kir. ministeriumhoz ugyancsak az alsó Duna vidékéről érkezett beadvány. Abban a közhalászok egyenesen arra kérik a ministert, hogy valahogy meg ne hallgassa a nagy halászbérlőknek a tilalmak mellőzését illető kérvényét, mert akkor csakugyan vége lesz a Duna halállományának. Kipusztítják azt teljesen s ők kenyérkereset nélkül maradnak! Bizonyos halászbérlőknek az a jelszavuk, hogy: »csak ide véle, ha nem nyom is többet 10 dekánál, mégis pénzt ér. Ha elbocsátom s megnő 10 kilóra, de nem tudom én megfogni, mi hasznom belőle?«

»Ennek a rendszernek áldatlan következménye azután az, hogy Apatinban már rég nem él 4000 ember a halászatból. Sokkal inkább megfogyott a halállomány, minthogy ennyi ember foglalkozhasson még a halászáttal. És mentől tágabb tér nyílik a pusztításra, annál kevesebb-kevesebb ember találja meg e téren a megszokott munkát, annál többen maradnak kenyérkereset nélkül.«

Ez az egyszerű közhalászok józan, mindenki előtt világos, tiszta logikája!

Hogy már most mi az álláspontja ebben az ügyben a legilletékesebb fórumnak, az kitűnik a fent jelzett ministeri leiratból, a mely a halászati tilalmak eltörlését kérő folyamodvány elintézése. A leirat érdemleges része szószerint a következőképp szól: »... megjegyzem, hogy tény az, miszerint a folyók ama régi halbőségnek megapadását, a melyet a törvény korlátozása nélkül üzött halászat sem csökkenthetett, főként a folyók szabályozása okozta, de épen ezen körülmény tette parancsoló szükségé, hogy az említett közérdekű vízimunkálatok által bizonyos irányban okozott gazdasági hátrány lehetőleg csökkentessék s mindazon intézkedések megtéssenek, melyek a természettől adott kedvező halszaporodási feltételek

megszüntetésének hatását ellensúlyozni képesek s ily feltételek mesterséges előállítására alkalmasak.

Ez okból a halászatnak is a megváltozott viszonyokhoz kell alkalmazkodnia s az ezen gazdasági ággal foglalkozó újabb törvényeknek is csak az képezhetette elsősorú feladatát, hogy a változott viszonyok kedvezőtlen visszahatása állandóvá ne váljék.

A halászati törvénynek is, mint általában minden, valamely állatgazdaságra vonatkozó törvénynek a legalapvetőbb s legsarkalatosabb intézkedése az, hogy az illető állatnak — itt a halnak — a szaporítás idejében való kímélete biztosítassék. Ez az intézkedés sehol az eddig hozott ilyen természetű egyetlen törvényből se hiányzik, aminthogy a dolog természetéből folyólag nem is hiányozhatik.

Minél kedvezőtlenebbek a szaporodás feltételei, annál nagyobb szükség van a legszigorúbb kímélet fentartására és a rabló halászat üldözésére. Egyébként a kíméleti időnek szigorú fentartására maguknak a halásznak jól felfogott érdekében is nagy szükség van, mert ennek a törvényből való kihagyása esetén a halállomány rohamos csökkenése következne be s a kérelem teljesítése végeredményben épen a halászati ipar teljes elértéktelenedésére vezetne.

Ezeknél fogva a törvény legsarkalatosabb szakaszának módosítására irányított kérelmet tehát annyival kevésbé vehetem figyelembe, mert midőn a halászat védelmére a törvény keretében minden kitelhető módon törekedem és e mellett a halszaporodást tetemes pénzáldozatok árán beszerzett ikra-kihelyezések által is előmozdítani igyekszem, ily, az okszerű halgazdasággal merőben ellentétes s a fentebbi törekvések sikerét is kockáztató változtatásokhoz hozzájárulásomat nem adhatom...«

Reméljük, hogy ezt mindenki meg fogja érteni s egyszer végre valahára vége lesz az áldatlan vonatkozásnak, a mely a törvényes korlátozások általános életbelépését s végrehajtását annyira megnehezíti s késlelteti azt az intenzív munkálkodást, a melyre sokat szenvedett halászatunknak oly sürgős szüksége van.

A béka a tógazdaságban.

A békáknak a tógazdaságokban való szerepléséről sokat írtak már. Abban végre még is megegyezik mindenki, hogy a haltenyésztésre ártalmasak; csak az okát adják különfélelekép.

Egyáltalán nem áll az a sokfelé elterjedt nézet, mintha a béka a nagyobb pontyot is elpusztítaná. Igaz ugyan, hogy párzás idején megesik néha, hogy valamely him béka ráugrik a ponty fejére s arra rátapad úgy, hogy első lábával átöleli s a szemüregébe kapaszkodik. Ennek a szörványos jelenségnek oka azonban tisztán csak a nőstényállat hiányában ki nem elégíthető nemi ösztön, nem pedig valami ragadozó hajlam. A békának különben sincsen foga, hogy a pontyot kikezdhesse. Táplálékát nem is aprózza fel, hanem egy darabban nyeli le; az még megesik, hogy a sárga szélű csikbogarát bekapja, de nagyobb falattal már nem igen birkózik meg. Ebből azután azonban az is nyilvánvaló, hogy ha a nagy pontyot nem is bántja, annál nagyobb pusztítást vihet s víz is végbe az apró halivadék között, a míg az 4—5 centiméternél kisebb. Dr. Walter említi, hogy különösen

veszedelmesek a költő tavak lehalászásánál, a mikor az ivadékokat áthelyezik. Az apró hal ilyenkor összezsúfolódik a helyenként visszamaradó pocsolókban s vergődésével magára vonja ellenségeinek figyelmét. Ekkor esik neki leginkább a béka is.

A legnagyobb kárt a békák azonban a haltáplálék fogyasztása révén idézik elő. A békaporontyok ugyanis, ha nem is csak azzal táplálkoznak, a mivel a pontyivadék, de megesznek mindent, a mit az megeszik. Ha tehát a békák az ivadéknévelő tavakba rakják petéiket, a kikelő békaporontyokban nagyon veszedelmes konkurensük akad az apró halaknak. E tekintetben valóban megiszívlelendő esetekről tesznek a német tenyésztők említést. Így egy mittelhausi tógazdaságban megessett az, hogy egy pompásan előkészített 08 hektár nagyságú nyújtó tóban, a mely benépesítésre várt, a temérdek békaporonty két-három hét alatt teljesen felemészttette a gyönyörűen fejlődött haltáplálékot s mire a csaknem tyúktojás nagyságára felhízott »czigányhalak« a tókezelő aggodalmát felkeltették — a tó teljesen »le volt legelve.« Le is mondtak arról, hogy benépesítsék; a helyett, — hogy legalább a békák ki ne fejlődhessenek, — lebecsátották a vizet s a békaporontyokat összefogdosták. Nem kevesebb, mint 21 métermázsra volt ez a szomorú termés, a melyet a tófenék trágyázására fordítottak, — vészett fejszének legalább a nyele! A békaporontyok béltartalmának mikroszkópiai megvizsgálásánál kitűnt, hogy nagyrészt trágyaalkatrészekből, crustaceákból s legkivált szúnyogálczákából állott, a mi tudvalevőleg a pontyivadék egyik legkitűnőbb tápláléka.

Egy másik tógazdaságban 1897. június 1-én benépesítettek egy $\frac{1}{4}$ hektárnyi nyújtó tavat 5000 drb. ivadékkal és egy $\frac{1}{7}$ hektárnyi másik tavat 2000 darabbal. Az első tóban nem gondoltak a békákkal. Az eredmény az volt, hogy ebből a tóból őszkor csak 70 drb. 5—10 czm. sovány ponty került elő, de a mellett 25 métermázsra pompásan meghízott, szilvanagyságú békaporonty. A kisebb tavat lehetőleg megvédték a kellemetlen vendégektől s abból ki is halásztak 900 drb. szép, egyenletesen fejlődött 10—13 cm. hosszúságú pontyivadékokat.

E példák eléggé nyilvánvalóvá teszik, hogy a béka tógazdaságba nem való. Pusztítani kell azt minden lehető módon. Erre legalkalmasabb a pázrás ideje. Legjobb szeretik ilyenkor a langyosvizű, sekély pocsolókat; azokban gyülekeznek. Az egymásra talált párok sietnek azután valami védett helyre: bokrok tövébe, vízínövények levelei alá, partodúba stb. Ha tehát ilyen helyekre fűzfavessző varsákat helyezünk el így, hogy nyílásuk félig kiálljon a vízből, azok csakhamar megtelnek ilyen rejtekhelyet kereső szerelmesekkel.

Ez a legkényelmesebb módja az összefogdosásuknak. Az összefogdosott s leölt állatokat legjobb aztán a tófenekre trágyázására használni.

A békák különböző fajtái természetesen különböző időben szaporítanak s így a varsák kihelyezésével ahhoz kell alkalmazkodnunk. Ha a tavak még talán szárazon állanak, akkor duzzasztunk egy kis vizet a lecsapoló árkokba; más alkalmas hely hiányában mind odagyűlnek majd a pázrásra.

Ha már víz van a tavakban, akkor nagyon jó, ha itt-ott egészen sekély kis öblözeteket készítünk; azt keresik majd fel szívesen s a varsákat oda rakjuk le.

Nagyon jó mindezekon kívül, ha figyelemmel kísérjük a békapetéket is; a hol észrevesszük azokat, dobjuk ki a vízből. Egyáltalán nagyon kérdéses, a mit egyik-

másik régi könyvben olvashatunk, hogy azt a potyka megeszi. Az azonban bizonyos, hogy a kikelő békaporonty a potyka elől eleszi a táplálékot.

A hízaló tavakban igen jó szolgálatot tesznek a ragadozó halak is, mint a csuka és a süllő, a melyek a nélkül, hogy az ilyen tavakba helyezett fejlett pontyokban kárt tehetnének, alaposan megtizedelik a hivatlan vendégeket.

A békapusztításnak természetesen rendszeresen kell folynia minden évben, mert »bevándorló« akad bőven, a melyik ismét benépesíti tavainkat.

—p.—

TÁRSULATOK.

A »Vásáros-Námény-csapi« tiszai halászati társulat alakulása is be van fejezve. F. évi május hó 22-én másodszer hívta össze Beregmegye alispánja az érdekelteket N.-Lónyára alakuló közgyűlésre. A társulat 2200 kat. holdnyi vízterületéből képviselve volt 1830 kat. hold; távol maradt 370 kat. hold jogtulajdonosa. A megejtett szavazás során a társulat alakítása mellett 1740 kat. hold szavazott, ellene 90 kat. hold. Ennek az eredménynek alapján elnöklő alispán a társulatot megalakultnak nyilvánította s nyomban letárgyaltatta az alapszabályokat s az üzemtervet. Az üzemterv leglényegesebb rendelkezései az április 10-től június 10-ig megállapított általános tilalom s hogy a jövőben az egész társulati vízterület három szakaszban bérlét útján fog értékesíttetni olykép, hogy minden szakaszban tartozik a bérlő az illető vidék piacát hallal ellátni. — A társulat elnökévé egyhangulag gróf Forgách Lászlót, alelnök-igazgatójává pedig Buzinkay Pétert választoták. Választmányi tagok lettek: Szeniczey János, Szabó Elek, Keresztúry János, Serfőző István, Badó József, Jucse István, Gönczy István, Máté László. — A társulat hatáskörébe a Tiszának s a hozzátartozó holtágoknak Gergelyi s Vasáros-Námény déli határáról, Csap és Zsurk nyugati határáig terjedő szakasza tartozik. — Székhelye: Nagy-Lónya.

VEGYESEK.

A rák gyarapodása. Azon elterjedt régi véleménynyel szemben, hogy 15 év kell, míg a rák 100 grammnyi súlyt elér, mint olvassuk, Dr. Hofer müncheni tanár megfigyelései alapján azt állítja, hogy a rák az első 2—3 év után 25—27 gr., a következő évben 75 gr. súlyt ér el, míg ugyanazon év szeptemberében 110, egy hónappal később pedig 125 grammnyi súlyra gyarapszik.

Kecsege óriás. Mint egy szibériai lapból olvassuk, egy a szokottnál nagyobb kecsegét hoztak Tobolskba, melynek súlya 207 orosz font (= 84.66 kg.) volt. — Ezen kecsege-óriást a Tas folyó torkolatánál fogták és a pétervári tudományos akadémiának ajándékozták. — Tudomásunk szerint ez az első eset, hogy kecsegét a Jegestengerben fogtak. — Ugyancsak nemrégiben fogtak a Tas folyó torkolatánál egy óriási tokot is, melynek súlya 400 orosz font, azaz 163.66 kg. volt.

Németország halfogyasztása évről-évre nagyobbodik, ezzel kapcsolatban pedig a tengeri halászat és halkereskedelem is. — A legnagyobb kereslet természetesen a nagy hét első felére szorítkozik, minthogy a belföldi fogyasztók zöld csütörtökig a szükséges halmennyiséggel igyeksenek magukat ellátni. — Az idei nagyhéten elért óriási forgalom túlszárnyalja az előző évekéit, melynek igazolására a »Deutsche Fischerei-Zeitung« nyomán Geestemünde-nek, a legnagyobb német halpiacznak forgalmát idézzük. E szerint virágvasárnapján kezdődött meg

az első gőzhajó szállítmányának kirakása és kedd reggelig 42 ily rakományt helyeztek el a csarnokban, honnan a vasut mintegy 125 telt teherkocsit vitt a szélrózsa minden irányába. — Ezalatt az árverési csarnokban szakadatlanul folyt az árverés és naponta körülbelül 10.000 métermázsa halat adtak el mintegy 75.000 márka (= 90.000 korona) értékben. De mindennek magyarázatát meg kell látnunk, ha tekintetbe vesszük, hogy a tengeri halaknak mily fontos szerepe van a német nép táplálkozásában, a mit viszont az bizonyít legjobban, hogy a »Deutsche Dampffischerei Gesellschaft« egyik hajója ez év 3 első hónapjában 2.100.550 kg. tengeri halat szállított partra, mi, ha egy hízott sertés vágó súlyát vesszük, 21.000 hízott sertésnek felel meg.

A kaviár Oroszország egyik legfontosabb halászati ipari czikke, a melylyel elárasztja csaknem egész Európát.

Legfontosabb a tokfélék kaviárja, a mely a készítés módja szerint különböző fajtájú. Minden kaviárnál el kell az ikraszemeket a petefészkek hártájától választani; e végből a petefészket zsinórrostan átpaszírozzák (Grochotka). Csak a már túlérrett, vagy nem egészen friss petefészkeket, a mikor az ikra már nem jutna át ép szemekben a rostán — sózzák be úgy, a mint vannak; ily módon nyerik a legolcsóbb, kivitelre nem alkalmas árút (jástykowoja-ikra).

A szemes kaviárt különbözőképp dolgozzák fel.

A legfinomabb és legdrágább, de legkevésbé tartós is a *friss, szemes kaviár*. Ezt egyszerűen úgy készítik, hogy a kaviárt a legtisztább finom sóval behintik (1 pudra 1-1/4 font só*) aztán falapáttal óvatosan összekavarják s pléhdobozokba pakolják. Nagyobb távolságokra csak jég között szállítatják, mert könnyen romlik.

Ha a sózás bővebb (2-5 font egy pudra) s ha a besózott kaviárt még meleg, gyenge sólével is megöntözik, a »*varsói kaviárt*« nyerik. Ezt már 5 pud súlyban hársfa-hordócskákban külföldre is szállítják, különösen Varsón át — innen a neve — Berlinbe és Bécsbe.

A legtartósabb kaviár a *sajtolt kaviár* (pajussnaja-ikra). A zsinórrostan keresztül jutó ikraszemek koncentrált, felforralt s aztán lehűtött sóoldatba hullanak, a melyet falapáttal folyton kavarnak. Ha a sóoldat annyira átázta már a szemeket, hogy azok szétnyomva nem tejesek többé, szitára teszik őket. Miután a sólé lefolyt róluk, kisebb vagy nagyobb zacskókba rakják be (2-5 pud súlyban), a melyeket fából való kaviárprés alá tesznek, a melylyel aztán a sólé maradékát is kisajtolják. Az ekképp elkészített kaviárt serviette-vászonnal kirakott tölgyhordókba, vagy lenzsákokba töltik. Így csomagolva igen messze utat kibír.

A tokfélék kaviárjának nagy értéke igen sokféle hamisításra csábít; ezért nagyon óvatosnak kell lennie az embernek, ha igazán finom orosz kaviárt akar élvezni.

Az u. n. *vörös kaviár* a lazacfélék kaviárja, a melyet egyszerű besózással inkább csak helyi fogyasztásra készítenek.

A pontyfélék és a süllő kaviárját azonban már exportálják is, legfőképp Európa keleti tartományaiba.

Az orosz kaviáripár nagyszabásáról tesznek tanúságot azok a statisztikai adatok, a melyek a kivittelt mutatják. Az 1850-1895. évek átlagát véve, az évi kivitel 186.000 pud kaviár 2,078,000 rubel értékben. Behozatalról természetesen szó sincs.

Oláhország új halászati törvénye értelmében a halászat április 1-től június 1-ig tilos; tilos ez idő alatt a halak szállítása s eladása, valamint vendéglőkben halételek kiszolgáltatása is. Ennek a rendelkezésnek alapján a tilalmi időben külföldről Oláhországba behozott halárukat a vámhivatalok elkobozzák s a rendelkezés ellen vétő 30-100 frt. pénzbírsággal sújtatik.

*) 1 pud = 40 orosz font = 16,38 kg.

A gázgyárak szennyes vísei is mérgezőleg hatnak a halakra. Igazolja ezt Stade németországi város esete, a hol a gázgyár szennyes vizét tél idején egy halakat tartalmazó medenczébe engedték ott, a hol jégtermelés következtében lék volt vágva a jégbe. Miután a halak a víznek ezen a nyílt s így levegősebb helyén tömegesen gyűltek össze, tömegesen pusztultak is el a bebocsátott fertőző anyagtól. Kosár számra szedték össze a felfordult állatokat, a melyek között 4 klg. súlyú potykák is akadtak.

Drága hal. A leszebb s legdrágább halakat a chinaiak tenyésztik s a legkülönösebb s legbecesebb valamennyi között az *ecsetfarkú aranyhal*. Egyes példányai már 1700 forintot is elkeltek. Európában 600 és 1200 frt között váltakozik az ára. A legérdekesebb a dologban e mellett az, hogy ez a hal oly kicsiny, hogy egy tallér elfedi. Bizonyára nincs ilyen cseppség még egy az élő lények között, a melynek ilyen nagyság s súly mellett kereskedelmi értéke volna.

Szeptemberben Varsóban halászati kiállítás lesz, amelyen azonban jutalmakat és kitüntetések csak az Oroszországból eredő tárgyak kaphatnak. A külföldi kiállítók tárgyai »hors du concours« lesznek. A bizottság czíme: Nowogrod-u 36. sz.

A moszatokhoz tartozó algák igen fontos szerepet játszanak a halak életében, a mint azt Dr. Istvánffy Gyula a Balaton flórájának vizsgálata kapcsán kimutatta. Kutatásai közben ugyanis arról győződött meg, hogy a halivadék első táplálékát algák adják. A legkisebb halporonty béltartalma is nagyobb részt algák s legfőképp kovasavtartalmú algákból állott és csak nagyon csekély mennyiségben voltak abban az apró rákfélé állatok képviselve. Az ivadék legelső tápláléka a parton tenyésző algák; ezeket fogyasztja legnagyobb mértékben. Az az állítás tehát, mintha a halporonty első tápláléka csak az alsórendű állatvilágból kerülne ki, a fenti értelemben helyesbítésre szorul; aminthogy az elmondottakból valószínűvé válik az is, hogy a fejlettebb halak is sokkal kevésbé vetik meg a növényi eledelt, mint azt eddig hittük.

Budapesti halpiacs. A piac már a nyári csöndes idény képét öltötte és a fogyasztó közönség a halkereskedők árúhelyeit csak gyéren keresi fel. Így tart ez ismét őszig, mely idő alatt a fürdő- és zöldbeli vendéglősök képezik a fő fogyasztó elemet. A hozatal arányosan a fogyasztással igen gyöngye, mely között a távolabbról küldött árú gyakran romlottan érkezik. Jelenleg, mi fogyasztásra kerül, kizárólag belföldi árúból áll és nagyrésze az Aldunáról származik. A múlt héten kisérletképen Oroszországból hozott süllő-küldemény teljesen hasznavehetetlen minőségben érkezett. Főlös mennyiségben csakis harcsa érkezik.

Haláraink, a gyöngye fölhozatalok miatt, elég tartottak és például az élő pontynak nagybani ára, az időtől, hogy a hazai készlet hátralévő csekély része már csak egy kereskedő kezében van, 1,60 koronáról 2,40-re szökkent fel.

A rák-idény is kezdetét vette, fogyasztása azonban eddig nem öltött nagy arányokat. A küldemények kizárólag Galicziából érkeznek.

A nagybani halárak: *Süllő*, nagy jegelt 250-300. közép 160-200, apró 100-120 kor. *Kecsege*, nagy jegelt 380-450, kisebb jegelt 200-300 kor. *Tok*, jegelt 320-360 kor. *Ponty*, nagy élő 220-240, kisebb 160-180, nagy jegelt 120-140, kisebb 100-120 kor. *Harcsa* élő, vágni való 180-200, kisebb 170-180, jegelt vágni való 120-140, kisebb 60-80 kor. *Csuka* jegelt, 130-140 kor. *Rák*, nagy, darabja 30-40, közép 15-20, leversák 4-8.

C....

